

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (XIV)

Podem entendre com l'amor resuscitat i l'educació estan ben a prop l'un de l'altra. No crec que sigui exagerat dir que «l'educació no és altra cosa que la iniciació a l'amor».

Pròpiament «educació» no és el mateix que «instrucció». Aquesta diferència entre educació i instrucció, tot i aparèixer en els escrits oficials i ser evident per a qualsevol professional, a la pràctica no veiem que es tingui present. L'educació és molt més difícil, i compromet més profundament, que la mera instrucció. Aquesta mira de donar coneixements, aquella mira de fer canviar les persones en funció de l'ideal humà que es desitgi assolir. A les nostres escoles s'educa o tan sols s'instrueix?

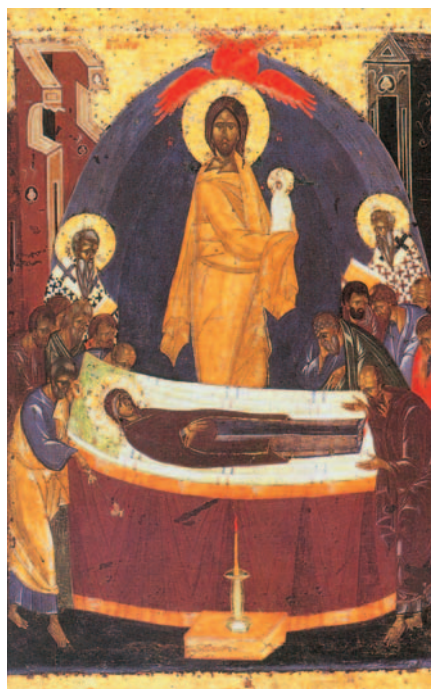
Segurament molts diran que més aviat s'instrueix; que sobretot es transmeten coneixements i prou. Entre altres motius, pensaran, perquè poques escoles han explicat quin ideal humà segueixen... Però hem de tenir present que, principalment en qüestions vitals que impliquen problemes ètics, com ara la qüestió que hem tractat de «la necessària educació sexual», no hi ha possible instrucció que sigui indiferent des del punt de vista educatiu. Així, en aquests casos, sempre s'educa de fet, es reconegui o no. Altra qüestió és si s'educa en l'amor, tal com ho entenem nosaltres.

Al nostre parer, la primera relació que hi ha entre l'amor resuscitat i l'educació fa referència precisament a l'educador. L'educació no és només una professió, sinó talment un acte (un treball) d'amor. Volem dir que ha de néixer de l'amor i s'ha de fer estimant. Això no té res a veure amb la qüestió de si l'educació ha de ser permissiva o no. L'amor resuscitat col·loca l'estimat, el seu bé, per damunt de tot, i això demana posar-li davant sempre la veritat. I la veritat objectiva, per ella mateixa, és exigent; la felicitat que se'n deriva de practicar-la, té no poques exigències. L'únic que haurem d'assegurar és que l'educand sàpiga en tot moment que tota exigència presentada per l'educador neix de l'amor sincer. Com aconseguir-ho? L'amor sincer de l'educador es manifesta en allò que comunica, però sobretot en la manera com ho fa. Jesús va dir: «Aquell qui compleixi i ensenyi a complir un dels manaments més petits de la Llei (de l'amor) serà tingut per gran en el Regne del cel» (Mt 5,19). Però també: «Els mestres de la Llei i els fariseus s'han assegut a la càtedra de Moisès. Feu i observeu tot el que us diguin, però no actueu com ells, perquè diuen i no fan» (Mt 23,3).

- No entenem la tasca educativa (de pares o educadors) sinó com un servei alimentat i sostingut per l'amor resuscitat.
- Tota l'exigència i tot el goig que acompanyen a l'amor resuscitat, troben en la tasca educativa un dels seus llocs més adients.
- L'educador que estima amb amor resuscitat es lliura a si mateix en l'educació, amb la confiança i la gratuïtat del qui només vol el bé de l'altre estimat.

Ensenyar i complir allò ensenyat fa mestres-testimonis. La veritable educació fa estimar estimant.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

la resurrecció. Aquella vida que, per la misericòrdia de Déu, tots esperem viure un dia plenament i per sempre. *Gravat: Icona de finals del segle XIV. Galeria Tretjakov. Moscou.*

15 d'agost: L'Assumpció de la Mare de Déu

► Enmig de l'estiu: la festa de la Mare de Déu d'agost. No és la festa més antiga de la Mare de Déu, però sí la més popular, i una de les festes grosses que compartim amb les Esglésies d'Orient. A molts llocs celebren avui la festa major. I és el dia en què celebren el seu sant la majoria de Maries, que és un nom que afortunadament ara es torna a posar força a les nenes. Quin millor nom que el de la més propera i eminent seguidora de Jesús? El proper dissabte celebrarem, doncs, el final del pelegrinatge de Maria en aquest món i la seva entrada en la glòria del cel. Això va ser definit com a veritat de fe pel papa Pius XII l'any 1950. Maria comparteix ja, en cos i ànima, la vida del seu fill Jesús, la vida de

GLOSSA

Gràcies! Petons

Els infants de P-5 d'una escola, en arribar al final de curs i abans de deixar l'Educació Infantil per passar a la Primària, amb l'ajuda d'alguna professora de l'escola, es van aplegar per escriure una carta a les professores que els havien acompanyat en el període que va dels tres als cinc anys. El text, escrit a mà, en unes línies d'un paral·lelisme aproximat però que denoten la satisfacció de qui comença a dominar el llapis, amb una lletra gran i rodona d'homogeneïtat diversa i amb signes inequívocs d'haver utilitzat en algunes ocasions la goma d'esborrar. Cadascú digué la seva. Les diverses aportacions es recolliren en el text d'aquesta manera: «Estimades senyores de parvulari: Volem donar-vos gràcies a totes per haver-nos ensenyat a dibuixar bé, a pintar, a llegir, a escriure, a sumar, a restar, a agafar bé el llapis; les parts del cos, molts jocs, moltes cançons i danses, contes i anglès, a fer amics, a no barallar-nos, a estimar els altres... i a venir a l'escola molt contents. Gràcies! Petons. Nens i nenes de P-5».

Una bona iniciativa la d'ensenyar a donar les gràcies per l'ajuda rebuda. En aquesta etapa de la seva formació, aquests infants han accedit a un seguiment de coneixements, han adquirit un conjunt d'hàbits i destreses que fona-

mentaran el progrés personal en nivells successius. Les professores han sembrat i han vist algun fruit primerenc però queden moltes collites futures en la vida d'aquests nens i nenes. Les professores han aportat amb generositat els seus coneixements i les seves bones pràctiques en fets i paraules. I les professores d'Educació Infantil, molt especialment, viuen la seva tasca amb una actitud i un gest de servei ben concret: inclinades. Molt sovint inclinades cap als infants, per escoltar les seves paraules, per ajudar-los en les seves tasques, per cordar, eixugar, mollar, endreçar, abrigar... Els infants guarden bon record del seu segon cicle de l'Educació Infantil. El clouen dient: «Gràcies! Petons». Amb dues paraules mostren el seu agraïment i el seu afecte, signes d'amor envers les professores. Estimar els qui ens ajuden a ser, els qui ens ajuden a créixer. Bon capteniment en què iniciar els nostres infants. Convé enfortir-lo en etapes successives. «Us demanem, germans, que reconegueu l'esforç d'aquells qui treballen entre vosaltres per encaminar-vos en el Senyor i per instruir-vos; tracteu-los amb el més gran respecte i amor per consideració a la seva tasca» (1Te 5,12-13).

Enric Puig Jofra, SJ

Propera beatificació del P. Bernardo Hoyos

► Durant el mes d'abril de 2010 serà beatificat un jove jesuïta, el P. Bernardo Hoyos, el qual, només tenia 22 anys i essent estudiant de teologia a Valladolid, rebé una especial revelació del Senyor sobre la importància del culte al Sagrat Cor, devoció molt estesa a França per santa Margarita Maria de Alacoque i els pares de la Companyia de Jesús, com a reacció contra el jansenisme. El P. Hoyos morí als 24 anys, l'any 1735, amb menys d'un any de sacerdoti. En aquest poc temps de vida, fou un gran apòstol de la devoció al Sagrat Cor.

DIUMENGE XIX DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,4-8)

En aquell temps, Elies caminà durant un dia pel desert, s'assegué a l'ombra d'una ginestera i demanà la mort, preguntant així: «Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida; no he de ser més afortunat que els meus pares». Després s'ajagué sota aquella ginestera i s'adormí. Mentre dormia, un àngel el tocà i li digué: «Aixeca't i menja». Llavors veié al seu capçal un pa cuit sobre pedres i un càntir d'aigua. Menjà i begué, i s'adormí altra vegada. L'àngel del Senyor el tornà a tocar i li digué: «Aixeca't i menja, que tens molt de camí a fer». Ell s'aixecà, menjà i begué, i amb la força d'aquell aliment caminà quaranta dies i quaranta nits, fins que arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindré sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiquem el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés; / Ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers Ell la mirada. Us omplirà de llum; / i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

Acampa l'àngel del Senyor / entorn dels seus fidels, per protegir-los. / Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor; / feliç l'home que s'hi refugia. R.

La recollida del manà. Pintura de Lazarini. Museu de l'Acadèmia (Venècia)

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,30-5,2)

Germans, no entristiu l'Esperit Sant amb què Déu us ha marcat per reconèixer-vos el dia de la redempció final. Lluny de vosaltres tot malhumor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolenteria. Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist.

Sou fills estimats de Déu: imiteu el vostre Pare. Viviu estimant, com el Crist ens estimà; ell s'entregà per nosaltres, oferint-se a Déu com a víctima d'olor agradable.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,41-51)

En aquell temps, els jueus murmuraven de Jesús perquè havia dit que era el pa baixat del cel, i es preguntaven: «Aquest, ¿no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, ¿i ara diu que ha baixat del cel?» Jesús els digué: «No murmureu entre vosaltres. Ningú no pot venir a mi si no l'atreu el Pare que m'ha enviat. I els qui vénen a mi, jo els ressuscitaré el darrer dia. Diu el llibre dels Profetes que tots seran instruïts per Déu. Tots els qui han sentit l'ensenyament del Pare i l'han après vénen a mi. No vull dir que algú hagi vist mai el Pare: només l'ha vist el que ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. Us ho dic amb tota veritat: els qui creuen tenen vida eterna. Jo sóc el pa que dóna la vida. Els vostres pares, tot i haver menjat el manà en el desert, moriren, però el pa de què jo parlo és aquell que baixa del cel perquè no mori ningú dels qui en mengen. Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,4-8)

En aquellos días, Elías continuó por el desierto una jornada de camino, y, al final, se sentó bajo una retama y se deseó la muerte: «¡Basta, Señor! ¡Quítame la vida, que yo no valgo más que mis padres!» Se echó bajo la retama y se durmió. De pronto un ángel lo tocó y le dijo: «¡Levántate, come!» Miró Elías, y vio a su cabecera un pan cocido sobre piedras y un jarro de agua. Comió, bebió y se volvió a echar. Pero el ángel del Señor lo volvió a tocar y le dijo: «¡Levántate, come!, que el camino es superior a tus fuerzas.» Elías se levantó, comió y bebió, y, con la fuerza de aquel alimento, caminó cuarenta días y cuarenta noches hasta el Horeb, el monte de Dios.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha / y lo salva de sus angustias. R.

El ángel del Señor acampa / en torno a sus fieles y los protege. / Gustad y ved qué bueno es el Señor, / dichoso el que se acoge a Él. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los efesios (Ef 4,30-5,2)

Hermanos: No pongáis triste al Espíritu Santo de Dios con que él os ha marcado para el día de la liberación final. Desterrad de vosotros la amargura, la ira, los enfados e insultos y toda la maldad.

Sed buenos, comprensivos, perdonándoos unos a otros como Dios os perdonó en Cristo. Sed imitadores de Dios, como hijos queridos, y vivid en el amor como Cristo os amó y se entregó por nosotros a Dios como oblación y víctima de suave olor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,41-51)

En aquel tiempo, los judíos criticaban a Jesús porque había dicho: «Yo soy el pan bajado del cielo», y decían: «¿No es éste Jesús, el hijo de José? ¿No conocemos a su padre y a su madre? ¿Cómo dice ahora que ha bajado del cielo?» Jesús tomó la palabra y les dijo: «No critiquéis. Nadie puede venir a mí, si no lo atrae el Padre que me ha enviado. Y yo lo resucitaré el último día. Está escrito en los profetas: “Serán todos discípulos de Dios.” Todo el que escucha lo que dice el Padre y aprende viene a mí.

No es que nadie haya visto al Padre, a no ser el que procede de Dios: ése ha visto al Padre. Os lo aseguro: el que cree tiene vida eterna. Yo soy el pan de la vida. Vuestros padres comieron en el desierto el maná y murieron: éste es el pan que baja del cielo, para que el hombre coma de él y no muera. Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.»

COMENTARI

L'energia espiritual

A la vida diària ens fatiguem perquè hem de fer front a petites i grans dificultats. De vegades la fatiga és física, però en altres moments la fatiga té un origen mental, emocional o social. Aquestes fatigues es poden superar tenint cura de l'alimentació, el descans i l'establiment d'unes relacions gratificants.

Tanmateix, oblidem un altre tipus de fatiga que afecta les persones: la fatiga espiritual. Aquesta fatiga no es produeix al marge del cansament general, sinó que emergeix com la seva causa més profunda. Es tracta d'aquelles situacions en les quals entra

en crisi l'energia vital existencial. Hi ha gent que ho confon amb la crisi psicològica, però si ho observem amb més calma, ens adonem que té unes característiques pròpies, com en el cas d'Elies de la primera lectura d'avui.

La fatiga espiritual demana potenciar l'energia espiritual. Aquesta energia s'activa de diverses maneres. Les lectures d'avui subratllen la importància d'aquests quatre elements: el realisme, la consciència de la pobresa, el saber perdonar com Déu perdona i la força reparadora de la bondat.

El realisme ens fa tocar de peus a terra i eludeix la trampa de l'evasió. La consciència de la pobresa —com Elies— obre la pròpia vida a l'acció de Déu. El perdó elimina una de les nafres espirituals més autodestructives que hi ha dins nostre, com és el ressentiment. La bondat oxigena l'ànima i l'esperit.

El Crist, *pa baixat del cel*, és la resposta de Déu a la fatiga espiritual de la humanitat. Ens reforça per dins, ens dóna el sentit de la vida, ens porta a lluitar per la justícia i ens obre a estimar.

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Co 9,6-10 / SI 111 / Jn 12,24-26 □ **dimarts**: Dt 31, 1-8 / Dt 32,3-12 / Mt 18,1-5. 10.12-14 ■ **dimecres**: Dt 34,1-12 / SI 65 / Mt 18,15-20 ■ **dijous**: Js 3,7-10a.11.13-17 / SI 113A / Mt 18,21-19,1 ■ **divendres**: Js 24,1-13 / SI 135 / Mt 19,3-12 □ **dissabte**: Ap 11,19a; 12,1-6a.10ab / SI 44 / 1Co 15, 20-26 / Lc 1,39-56 ■ **diumenge** vinent, XX durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Pr 9,1-6 / SI 33 / Ef 5,15-20 / Jn 6,51-58.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

El procés d'exculturació

Hem analitzat una sèrie de factors que, positivament o negativament, segons els casos, incideixen en les transmissions que, en la nostra societat, haurien de dur a terme les estructures d'acollida. És evident que també repercuteixen amb força en la transmissió de la fe, que no és aliena a les peripècies històriques dels creients.

Un d'aquests factors és el que ha estat anomenat una *exculturació* de la nostra cultura. Aquest neologisme designa la lenta desaparició de la matriu cultural que, formada amb el concurs del cristianisme occidental, ha col·laborat decisivament a la configuració de les manifestacions més rellevants de la cultura occidental de tots els temps.

Molt sovint la influència directa del cristianisme sobre aquestes manifestacions ha estat *invisible*, però, en qualsevol cas, era indiscutible la seva empremta. Encara que en molts casos no fos nodrida directament per la fe cristiana, la nostra cultura era apta, com a pressupòsit, no tan sols per poder articular l'ac-

te de fe dels creients, sinó també per configurar i activar nombroses propostes polítiques, socials i culturals que tendien a un millorament qualitatiu de les condicions de vida dels europeus.

És prou evident que el procés d'exculturació és un indicador molt precís de la ruptura no solament de la tradició cristiana, sinó també de la tradició cultural que el cristianisme europeu va ajudar a configurar.

En el moment actual, el cristianisme està convertint-se en la religió d'una minoria marginal d'homes i dones més aviat d'edat avançada, la qual cosa l'empeny a retirar-se, d'una manera que té alguns paral·lelismes amb el que s'esdevingué en el segle XIX amb l'anomenada *subcultura catòlica* (Kaufmann), tot renunciant a dialogar amb lleialtat i desimboltura sobre els grans reptes i interrogants que té plantejats la nostra societat.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

Nacer con vínculos

«**E**l padre y el hijo son dos. La madre y el hijo son uno», dice una sentencia de Lao Tse, escritor chino.

No hace muchos años, se creía que el feto dentro del útero

no se enteraba de nada. Pero hoy sabemos que el feto tiene su propia psicología y se han puesto las bases de lo que se llama la psicología prenatal. Seguro que en el claustro materno pasan cosas importantes que aún no conocemos con exactitud.

Con esto quiero decir que son extraordinariamente importantes las relaciones de pareja durante el período del embarazo. Una buena armonía entre los futuros padres es la garantía del equilibrio emocional del hijo. Por el contrario, las continuas discusiones, broncas, enfados, maltratos o abandonos de la mujer embarazada son, de una u otra forma, captados por el niño intrauterino y lo predisponen a futuros trastornos emocionales.

Si hay algo sólidamente establecido en este mundo de relación entre personas es, sin duda, el vínculo de unión entre una madre y su hijo recién nacido. El apego que la madre experimenta hacia su retoño es fundamental para la supervivencia y el desarrollo del niño. Un autor dejó esta sentencia: «El lactante no existe... sin su madre». Y esta entrega total de la madre a su bebé es algo innato, ancestral, en la especie humana y en la mayoría de seres vivientes.

Hay que dar tiempo al tiempo para que los enigmáticos mecanismos de interacción entre madre e hijo se pongan en marcha. El bebé necesita de los padres para su supervivencia física y emocional. Es un ser totalmente indefenso que, sin la intervención de los adultos, irremediabilmente moriría. No olviden que el recién nacido humano es el animalito más indefenso que hay sobre la Tierra.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia,*
Ed. Ceac, Barcelona 2008)

Viajar

—«¿Con un viaje tan largo y con tanta variación de países no sacudiste la tristeza y las sombras de tu alma? Es el alma que debes cambiar... no el clima. Tus vicios irán en pos de ti dondequiera que vayas. Lo que importa no es el sitio adonde vas, sino quién eres tú que vas» —escribía Lucio Anneo Séneca— estadista y moralista, preceptor de emperadores, director de conciencias, pastor de pueblos, envuelto en su propia virtud —y añadía: «Sócrates dijo: “¿Por qué te maravillas que los viajes nada aprovechen, si te llevas siempre a ti mismo? Te agobia la misma causa que motivó la huida”. Antes de que depongas el peso de tu alma... no te contentará lugar alguno».

—San Francisco de Sales, afirmaba: «No es el lugar lo que puede calmar a alguien intranquilo... sino la pacificación interior.»

—Dag Hammarskjöld, economista sueco, secretario general de las Naciones Unidas, hombre creyente, a quien denominaban *el místico del frac*, afirmaba: «El viaje más largo y fructífero es el viaje hacia el interior de cada uno de nosotros y el que te aproxima al otro.»

—San Ezequiel Moreno solía recomendar: «En ningún sitio está uno mejor que donde quiere el Señor que estemos.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

9. ✦ Diumenge XIX durant l'any.

Sant Domicià, bisbe; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa.

10. **Dilluns.** Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. **Dimarts.** Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. **Dimecres.** Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-

1689); beat Joan de Rieti, rel. agustiniana.

13. **Dijous.** Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs. Màrtirs claretians de Barbastre (1936); sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.

14. **Divendres.** Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. ✦ **Dissabte.** Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició). Sant Tarsici, acòlit mr.

ENTREVISTA

MERITXELL RIFÀ

25 anys educant amb *amorevolezza*

La Federació de Centres Juvenils Don Bosco de Catalunyaenguany celebra el 25è aniversari. Va néixer l'any 1984 de la mà dels Salesians i de les Filles de Maria Auxiliadora. El propassat 16 de maig es va celebrar la festa commemorativa a l'escola salesiana d'Horta, amb prop de 400 infants i 100 monitors. L'any 2008, un total de 3.748 infants i joves —amb edats compreses entre els 4 i els 23 anys— es van beneficiar de les seves activitats d'educació en el lleure, organitzades pels 17 centres federats a tot Catalunya, que compten amb la tasca desinteressada de 361 voluntaris, a més d'un centenar de professionals. La Meritxell Rifà és la presidenta de la Federació.

Què suposa aquest aniversari per a la Federació?

Que la Federació celebri 25 anys és una manera de dir-nos que durant aquest temps hi ha hagut gent disposada a donar-se als infants i joves en el temps de lleure, i és una manera d'animar-nos a continuar fent la nostra feina. Quan un projecte no és vàlid dura un temps, però no 25 anys; per tant, vol dir que el projecte continua essent vàlid per molt que passi el temps, perquè ha sabut adaptar-se a les noves necessitats.

Com s'educa avui en el lleure els nostres infants i joves?

Primer de tot, creient en ells, fent-los protagonistes de la seva vida i acompanyant-los en el seu procés de maduració i de creixement personal. Després, oferint el millor que els educadors portem a dins i esforçant-nos cada dia per fer-ho una mica millor. En tercer lloc, adaptant-nos als canvis d'una població cada vegada més diversa.

Quina és la proposta salesiana, en aquest camp?

Crec que la proposta és clara: educar persones amb valors cristians, crítiques amb la societat i amb tot allò que les envolta. Tot això fet amb una paraula màgica i salesiana: *amorevolezza* (amb amor i alegria). Posem l'accent en la intervenció i en la tasca educativa, fent que en els nostres ambients, tots i cadascú se sentin com a casa.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Presentació del catecisme en català *Jesús és el Senyor*. El passat 1 de juliol es va presentar l'edició en català del nou catecisme de la Conferència Episcopal Espanyola per a la iniciació sacramental. L'acte va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona, en el marc de les VIII Jornades Interdiocesanes de Catequesi que es van celebrar de l'1 al 3 de juliol, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC). La presentació de *Jesús és el Senyor* va anar a càrrec, fonamentalment, del bisbe Xavier Salinas, encarregat a la Tarraconense d'aquest àmbit pastoral. A més d'altres ponents, el bisbe d'Urgell i secretari de la CET, Joan-Enric Vives, va llegir el decret d'implantació del nou catecisme per a infants a partir del proper curs a les diòcesis catalanes.

ESPIRITUALITAT

Exercicis per a preveres. 24-28 d'agost. Organitzats per la coordinadora de grups de Revisió de Vida de preveres de l'antiga diòcesi —actualment província— de Barcelona. Predicarà el bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull. Inscripcions: Mn. Carles Muñoz, *carlesmuniz@yahoo.es*, tel. 933 790 220.

PUBLICACIONS I WEB

El secreto de Saulo. Goya Producciones ha editat aquest documental, coincidint amb la clausura de l'Any Paulí que Benet XVI va proclamar en motiu del bimil·lenari del naixement de l'apòs-

tol dels gentils. El DVD combina una síntesi de la fascinant vida de Pau, amb alguns dels seus missatges més colpidors, que resulten encara avui d'una sorprenent actualitat. Es pot trobar a llibreries especialitzades o a través de www.goyaproducciones.com.

CULTURA

Concert d'orgue a Sitges. 14 d'agost, 22 h. Els amics de l'orgue de Sitges organitzen aquest concert a càrrec de Matteo Imbruno, dins el cicle «Els orgues de Catalunya». Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla, Sitges.

Conveni per l'estudi i divulgació del patrimoni cultural. L'Abadia de Montserrat, la Companyia de Jesús a Catalunya, el CSIC i la Universitat Pompeu Fabra han signat un conveni de col·laboració per mitjà del qual les quatre institucions desenvoluparan un projecte d'investigació conjunt per tal de fer accessibles a la comunitat científica internacional i a la societat en general els fons documentals de les col·leccions papirològiques Roca-Puig i Palau Ribes, entre les més importants de l'Estat espanyol. Es catalogaran i digitalitzaran, ambdós fons, propietat de l'Abadia de Montserrat i de la Companyia de Jesús, respectivament.

CATEDRAL

Sant Llorenç. 10 d'agost, 12 h. Missa en honor del titular de la catedral, presidida pel bisbe Agustí, i entrada del nou rector, Mn. Jordi d'Arquer.

ESGLÉSIA DIOCESANA

TESTIMONIS CRISTIANS

P. Bernabé Dalmou

«El testimoni atge és gairebé l'única categoria convincent»

Cec que, fent una referència a la història eclesial contemporània, podem dir que estem a l'era del testimoni. No voldria que sonés a tòpic el fet de citar la gastada frase de K. Rahner, segons el qual el segle XXI serà el temps de l'espiritualitat, o aquella de l'*Evangelii nuntiandi* que la gent d'avui valora més els testimonis que els mestres i si valora els mestres ho fa en tant que són testimonis (cf. N. 41). Però ho faig perquè em sembla que contenen una gran actualitat, ja que a vegades es nota un cert menyspreu del tema de l'espiritualitat, contraposant-lo als mètodes i al dinamisme apostòlic d'altre temps.

Ens trobem, doncs, en un moment en què el testimoni atge personal (i comunitari) obté el caràcter de categoria convincent. Ho he esmentat en tractar el tema de la transmissió de la fe. Per això cal fixar-s'hi i extreure'n els indispensables punts de referència per a viure en la joia. Altrament les anàlisis que hom vulgui fer sobre la situació actual de l'Església, i especialment sobre la de casa nostra, tindran motius suficients per a constatar desesperança i pessimisme. Quan algú els expressa, convé no jutjar-lo, perquè moltes vegades són reflex de fracassos vitals més aviat dignes de compadir.

Però sí que al cristià que vulgui treballar bé, i no vomitar amargor, el combat diari de la fe i el recurs constant a l'ensenyament de l'Escriptura i de la vida sacramental el portaran a expressar la joia del compromís. És impossible ser persona de pregària i no comprometre's alhora en la pràctica del bé. És impossible alimentar-se de l'Escriptura i no traduir-la en una vida de serenitat i de confiança en Déu que porta la seva Església.

(Del llibre del P. Bernabé Dalmou, *Al capvespre t'examinaran en l'amor, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2009, pàgs. 124-125. Agraïm a l'autor i a l'editorial per la seva autorització per reproduir aquest fragment en aquestes pàgines*).

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XIV)

Podemos entender cómo el amor resucitado y la educación están muy cerca uno de la otra.

No creo que sea exagerado decir que «la educación no es otra cosa que la iniciación al amor».

Propiamente «educación» no es lo mismo que «instrucción». Esta diferencia entre educación e instrucción, a pesar de aparecer en los escritos oficiales y ser evidente para cualquier profesional, en la práctica no vemos que se tenga en cuenta. La educación es mucho más difícil, y compromete más profundamente, que la mera instrucción. Ésta trata de dar conocimientos, aquélla busca hacer cambiar las personas en función del ideal humano que se desee alcanzar. En nuestras escuelas, ¿se educa o tan sólo se instruye?

Seguramente muchos dirán que más bien se instruye; que sobre todo se transmiten conocimientos y basta. Entre otros motivos, pensarán, porque pocas escuelas han explicado qué ideal humano persiguen... Pero hemos de tener en cuenta que, principalmente en cuestiones vitales que implican problemas éticos, como por ejemplo la cuestión, que hemos tratado, de «la necesaria educación sexual», no hay posible instrucción que

sea indiferente bajo el punto de vista educativo. Así, en estos casos, siempre se educa de hecho, se reconozca o no. Otra cuestión es si se educa en el amor, tal y como lo entendemos nosotros.

A nuestro parecer, la primera relación que hay entre el amor resucitado y la educación hace referencia precisamente al educador. La educación no es sólo una profesión, sino talmente un acto (un trabajo) de amor. Queremos decir que tiene que nacer del amor y se debe hacer amando. Eso no tiene nada que ver con la cuestión de si la educación debe ser permisiva o no. El amor resucitado coloca al amado, su bien, por encima de todo, y eso pide ponerle siempre ante la verdad. Y la verdad objetiva, por ella misma, es exigente; la felicidad que se deriva de practicarla, tiene no pocas exigencias. Lo único que tendremos que asegurar es que el educando sepa en todo momento que toda exigencia presentada por el educador nace del amor sincero. ¿Cómo lograrlo? El amor sincero del educador se manifiesta en aquello que comunica, pero, sobre todo, en la forma como lo hace. Jesús dijo: «Aquel que cumpla y enseñe a cumplir uno de los mandamientos más pequeños de la Ley

(del amor) será tenido por grande en el Reino del cielo» (Mt 5,19). Pero también: «Los maestros de la Ley y los fariseos se han sentado en la cátedra de Moisés. Haced y observad todo cuanto os digan, pero no actuéis como ellos, porque dicen y no hacen» (Mt 23,3).

—No entendemos la tarea educativa (de padres o educadores) sino como un servicio alimentado y sostenido por el amor resucitado.

—Toda la exigencia y todo el gozo que acompañan al amor resucitado, encuentran en la tarea educativa uno de sus lugares más adecuados.

—El educador que ama con amor resucitado se entrega a sí mismo en la educación, con la confianza y la gratuidad de quien sólo quiere el bien del otro amado.

Enseñar y cumplir lo enseñado hace maestros-testigos. La verdadera educación hace amar amando.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat